

Inuit-partiet, blot et intermezzo?

Fra en artikel af Jørgen Fleischer

Tidsskriftet Grønland 1967

Inuit partiet er stiftet i ønsket om at gøre kløften mellem grønlændere og danske i Grønland mindre. Inuit-partiet tror på et sundt og velfunderet samarbejde, der hviler på fuld gennemførelse af grundlovens bestemmelser om ligeberettigelse i Grønland. Det er partiets synspunkt, at man kan indføre ligelønsprincippet uden risiko for at havne i den modsatte grøft, hvis man samtidig giver befolkningene i Grønland samme økonomiske forpligtelser som i Danmark.

Alle danske statsborgere i Grønland skal have samme ret til økonomiske goder og til at øve en indsats i landets opbygning, uden at man skeler til, hvor man er født. Partiet tror, at man ved at udjævne forskelbehandlingen kan skabe et harmonisk samfund i Grønland, hvor befolkningsgrupperne lever i fordragelighed med hinanden, og som stiler mod større økonomisk fremgang, styrket i den fælles indsats af bevidstheden om, at alle er med på lige fod i samfundets opbygning. Det vil betyde et lykkeligere og mere velstående Grønland.

Dette er Inuit-partiets fornemste mål. Inuit-partiet ønsker varig tilknytning til Danmark, og det kan kun sikres, hvis

grønlænderne kan samarbejde på lige fod med de øvrige borgere i riget.

I øjeblikket er der ingen grund til at bekymre sig om Grønlands tilhørsforhold. Der er ikke megen uenighed om den nuværende officielle politiks hovedtræk. De ældre såkaldte besindige vælgere, der er opflasket med kolonitidens autoritetstro, finder det helt i sin orden, at de politiske og administrative myndigheder vedtager en politisk kurs, der opretholder forskelsbehandlingen. Det er der ikke noget at sige til. Ældre grønlændere har aldrig kendt noget andet. Tanken om ligestilling er dem fjern.

Men det vil tynde ud i de ældre vælgers rækker, efterhånden som tiden går. Det unge Grønland vil gøre sig gældende, også politisk. Og det unge Grønland vil aldrig kunne tilgive det officielle Danmark og de folkevalgte i landsdelen den bjørnetjeneste, de har gjort Grønland ved at indføre fødestedskriteriet.

Danmark har i dag en enestående chance for at omskabe Grønland til et samfund med raceintegration. Men tiden må ikke forpasses. Det er i dag, at man skal handle med klogskab og fremsyn.

At skabe et samfund af to racer er in-

genlunde en let opgave. Det er farligt, bevidst at prøve at få en surrogat-dansker ud af grønlænderen. De bedste betingelser for et godt samarbejde mellem to folk kan sikres ved at vise respekt for kultur og sprog. Det er denne gensidige respekt for sprog og kultur, som efter Inuit-partiets opfattelse må være grundlaget for det fremtidige samarbejde mellem de to befolkningsgrupper.

Umyndiggørelsen af grønlænderen er nok det allerstørste problem i Grønland i dag. Grønlænderen har aldrig genvundet den selvtillid, som han mistede under kolonitidens barnepigementalitet. Det er et af de største fejlgreb i grønlandspolitikken. Det kan kun rettes ved, at man aktiverer grønlænderen, viser ham tillid og indbyder ham til samarbejde som ligemand.

Grønlænderen må kende sit eget værd som menneske. Han skal ikke bare være nydende men også ydende som andre borgere i det danske rige. De mange skæve forhold og de uoverskuelige problemer i dagens Grønland skyldes, at grønlænderen fortsat venter, at danskerne skal klare ærterne for ham. Som menneske er grønlænderen ikke ringere end sine danske medborgere. Det tror Inuit-partiet fuldt og fast på. Man skal bare give grønlænderen samme pligter. De mange problemer vil finde deres løsning, når grønlænderen ved, at han er lige så meget værd som danskeren, og at man af ham

venter den samme indsats i landets opbygning.

Det er på dette grundlag, Inuit-partiet bygger sin skattepolitik. Inuit-partiet anser indførelsen af direkte skatter som en forudsætning for opnåelse af ligeløn. Men det er ikke den vigtigste begrundelse. Inuit-partiets skattepolitik er dikteret af ønsket om at give grønlænderen mere moralsk rygrad.

Men mærkelig nok har Inuit-partiets skattepolitik vist sig at være den største hindring i partiets bestræbelser for at vinde gehør hos det grønlandske folk. „Vore autoriteter siger, at tiden ikke er moden til det. Vi tjener for lidt. Skatteadministrationen vil koste for meget. Hvordan kan vi sætte os op imod kendsgerningerne?“

Inuit-partiet finder det vigtigt, at grønlænderen ikke mister sin nationale bevidsthed. Kun ved at vedkende sig sin oprindelse og sin kulturelle arv kan den grønlandske ungdom få fast grund under fødderne og uden komplekser møde danskeren som sin ligemand.

At partiet lægger vægt på grønlandskundervisningen behøver ikke at betyde, at partiet tilsidesætter det danske sprog. Det er gennem det danske sprog, at vi skal lære hinanden at kende. Dansk skal være et fælles sprog i fremtidens Grønland, men af den grund behøver grønlænderen ikke at ringeagte sit modersmål.